

O redeșteptare a adevăratei evlavii

Luni, 5 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Nu cred că a existat vreodată în istoria bisericii rămășiței o generație de pastori care să nu-și propună realizarea a ceea ce Spiritul Profeției numește “cea mai mare și mai urgentă nevoie a noastră”:

“O redeșteptare a adevăratei evlavii printre noi, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (GW 92; HM, 1 nov 1890).

Dacă este “cea mai mare” și “cea mai urgentă,” de ce nu i se acordă maximă atenție în predicarea, publicațiile și proiectele bisericii? Cum este posibil ca “cea mai urgentă nevoie a noastră” să se dovedească atât de eluzivă încât să ne ocolească de peste un secol?

Ar fi posibil ca unul dintre motivele pentru care această mult-dorită redeșteptare ne tot ocolește să fie acela că umblăm după o altfel de evlavie, și nu după cea “adevărată”? Pavel sesizase de pe atunci că există o formă de evlavie (2 Tim 3:5), în care se neagă tocmai puterea evlaviei.

Dumnezeu ne cheamă la o redeșteptare a adevăratei evlavii, adică acea evlavie în care se află ascunsă puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, și a cărei taină este “Hristos în voi” (Col 1:27). Această taină a fost “ținută ascunsă timp de veacuri” (1:26), dar odată cu venirea lui Hristos, ea a fost descoperită. Omenirea a putut vedea evlavia autentică la lucru, produsă de “taina” veacurilor, locuirea lui Dumnezeu în templul sufletului. Omul Isus Hristos a fost împlinirea acestui scop etern al lui Dumnezeu, descoperind lumii secretul adevăratei evlavii.

Biserica rămășiței declară că dorește să experimenteze “cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră,” dar tăgăduiește tocmai puterea evlaviei pe care o așteaptă. Ea nu recunoaște că așa cum s-a întâmplat cu Hristos trebuie să se întâmple și cu noi. Între timp, se mulțumește cu evlavia fără putere și continuă să speră că odată, cândva, se va întâmpla o minune și vom obține adevărata evlavie.

Nu există scurtătură pentru adevărata evlavie. Ori mergem pe calea consacrată deschisă de Hristos, devenind părtași de natură divină, ori vom lupta până la sfârșit împotriva ei, satisfăcuți că avem evlavia autentică, așteptând învierea morților ca să putem fi “schimbați.”

În ultima confruntare a mării controverse nu va mai fi loc nici măcar pentru acea amărâtă evlavie fără putere. Atunci va fi o luptă deschisă între taina evlaviei și taina fărădelegii, între locuirea în templul inimii fie a lui Hristos, fie a lui Satana. În sufletul celor care n-au avut dragoste de adevărul soliei îngerului al treilea se va instala “omul fărădelegii,” cu alaiul lui de semne și minuni.

O evlavie în care este tăgăduită tocmai puterea care o face eficientă nu va permite niciodată cerului să reproducă “în mod desăvârșit” caracterul lui Hristos în templul inimii. Și când spunem bisericii că oamenii nu pot fi făcuți părtași de natură divină, nu facem decât să spulberăm orice speranțe pentru o viitoare redeșteptare a adevăratei evlavii “în mijlocul nostru, ca popor.”